

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ι Ε Ρ Α Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Σ Θ Η Β Ω Ν κ α ι Λ Ε Β Α Δ Ε Ι Α Σ

Ο ΧΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΑΚΙΣΧΙΛΙΩΝ

(Κυριακή Η Ματθαίου - 22-7-2018)

Α. Ο πόθος να δουν και να ακούσουν τον Χριστό η αιτία του θαύματος.

Ο Χριστός, αφού έμαθε ότι ο Ηρώδης Αντίπας φόνευσε τον Πρόδρομο και συνεπώς η κατάσταση εκτραχύνεται και χρειάζεται προσοχή αλλά και θέλοντας να ξεκουράσει τους μαθητές του, που επέστρεψαν από ιεραποστολή (Μάρκ. 6,30 · Λκ. 9,10), φεύγει από τη Ναζαρέτ, όπου δεν μπόρεσε να κάνει πολλά θαύματα, λόγω της απιστίας των συμπατριωτών του (Ματθ. 13,53-58), με πλοίο εις έρημο τόπο. Ο Λουκάς (9,10) μας λέγει ότι η έρημος ήταν κοντά στην πόλη Βηθσαιίδα. Ο λαός που το έμαθε διέτρεξε με τα πόδια ημικυκλικά την ακτή της λίμνης και φθάσανε στο μέρος, όπου ήταν ο Χριστός.

Πέντε χιλιάδες άνδρες, χωρίς να λογαριαστούν οι γυναίκες και τα παιδιά όπως λέγει μόνο ο Ματθαίος (14,21), ήταν όσοι ακολούθησαν το Χριστό. Και τον ακολούθησαν εκεί που μόνο άγρια θηρία και ληστές μπορούσαν να βρεθούν. Αδιαφόρησαν για τον κόπο, την οδοιπορία, για τον καυστικό ήλιο, για τους τυχόν κινδύνους, δεν τους ένοιασε για το αν είχαν άνεση και ξεκούραση, αφήφισαν την πείνα και την δίψα, και έτρεξαν να βρουν τον Χριστό στην έρημο. Και, αφού τον βρήκαν και ο Χριστός έκανε πολλούς αρρώστους τους καλά, δεν είπαν άντε τον είδαμε, πάμε να φύγουμε· έχουμε και δουλιές και υποχρεώσεις και μικρά παιδιά· αλλά περίμεναν μέχρι το βράδι και και άκουγαν το Χριστό μαγνητισμένοι. Ολόκληρη μέρα και για να φύγουν ούτε συζήτηση. Τό ίδιο συνέβη και με το χορτασμό των 4.000 οι οποίοι έμειναν κοντά στο Χριστό τρεις ολόκληρες μέρες (Ματθ. 15,32).

Πού είναι αυτοί οι καιροί και αυτοί οι άνθρωποι; Πού είναι αυτή η προθυμία κι αυτός ο ζήλος; Παραπονούμαστε γιατί σήμερα δεν γίνονται θαύματα όπως στην εποχή του Χριστού. Γιατί απλούστατα δεν υπάρχει ζήλος, δεν υπάρχει ενδιαφέρον, όρεξη, μεράκι για το Θεό, για την αιώνια ζωή, για την ψυχή. Το παν σήμερα είναι το χρήμα, η ηδονή, η καλοπέραση. Διαφορούμε για τα μυστήρια της Εκκλησίας μας, για την προσευχή, για το κήρυγμα και για την μελέτη της Γραφής.

Β'. Το θαύμα.

«*Έρημος εστίν ο τόπος και η ώρα ήδη παρήλθε*» λένε οι μαθητές. Κι όμως εδώ παρευρίσκεται αυτός που τρέφει την οικουμένη και αυτός που δεν υπόκειται στο χρόνο. Γιατί λοιπόν ανησυχείτε, λέγει ο ιερός Χρυσόστομος. Ο Χριστός είναι ο ελεών και τρέφων την οικουμένην συνεχώς.

Απόλυσε τον κόσμο για να πάνε στα γειτονικά χωριά και ν' αγοράσουν τρόφιμα για να φάνε, συνεχίζουν οι μαθητές. Δεν πάει καθόλου ο νους τους στο θαύμα, αν και έχουν δει τόσα τα μάτια τους. Και ο Χριστός τους είπε δώστε τους εσείς να φάνε.

«*Δότε αυτοίς υμείς φαγείν*». Αυτό φαίνεται ειρωνεία εκ πρώτης όψεως κι όμως ήταν η προπαρασκευή του θαύματος.

«*Ουκ έχομεν ὠδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας*».

Σύμφωνα με τον ευαγγελιστή Ιωάννη, τα λιγοστά αυτά τρόφιμα δεν ήταν δικά τους, αλλά τα είχε ένα παιδί, που βρισκόταν εκεί. «*Ἔστι παιδάριον ἐν ὧδε, ὃς ἔχει πέντε ἄρτους κριθίνους καὶ δύο οψάρια· ἀλλὰ ταῦτα τί ἐστὶν εἰς τοσούτους* (Ιω. 6,9).

Ο Ιωάννης επίσης μας λέγει στο ίδιο χωρίο ότι οι ἄρτοι ήταν από κριθάρι. Απ' αυτό διδασκόμαστε ότι η τροφή μας πρέπει να είναι λιτή και απέριττη. Επίσης να μη κάνουμε αρτοκλασίες με τσουρέκια ή άλλα γλυκοειδή αρτοκατασκευάσματα. Αν θέλουμε να είμαστε σύμφωνοι με την παράδοση, να είναι σκέτο ψωμί και μάλιστα αν είναι δυνατόν από κριθάρι.

Οι ίδιοι οι απόστολοι λοιπόν αποφαίνονται ότι δεν υπάρχουν τρόφιμα. Ο Φίλιππος λέγει στο κατά Ιωάννη (6,7) και ο Μάρκος (6,37) λέγει ότι το λένε οι μαθητές, ότι για τον κόσμο αυτό δεν φθάνανε ούτε 200 δηνάρια για ν' αγοράσουν ψωμί, ώστε να πάρει ο καθένας λίγο μόνο ψωμί. Ένας ἄρτος και 1/3 του ψαριού περίπου αναλογεί σε 1.000 άνδρες, χωρίς να υπολογίσουμε τα γυναικόπαιδα. Άρα ούτε ψίχουλα μπορούσαν να δοθούν.

Πάντως οι μαθητές υπάκουσαν στον Χριστό και αδιαμαρτύρητα, όπως η χήρα στην εποχή του Ηλία, έφεραν τα λίγα τρόφιμα που είχαν, αντί να διαμαρτυρηθούν και να τα κρατήσουν για τον εαυτό τους. Και το θαύμα έγινε.

Γ'. Μνήμη δωρεών Θεού.

Όχι μόνο χόρτασαν αλλά και περίσσεψαν τα τρόφιμα. «*Δώδεκα κοφίνους πλήρεις*» από κλάσματα ἄρτων και ιχθύων (Μαρκ. 6,43) γέμισαν οι απόστολοι. Ο αριθμός δεν είναι τυχαίος. Αναλογεί ένα κοφίνι στον κάθε απόστολο. Να το φορτωθεί και να το κουβαλήσει για να μη ξεχάσει το θαύμα. Γιατί το βάζει ο Διάβολος με τη πάροδο του χρόνου να ξεχνούμε τις ευεργεσίες του Θεού. Το ίδιο συνέβη με το χορτασμό των 4.000 που περίσσευσαν 7 κοφίνια.

Και παρ' όλα αυτά στο Ματθ. 16, 5-12 οι μαθητές ξεχνούν ότι ο Χριστός είναι ο τροφέας ολόκληρης της κτίσεως και αναλογίζονται ότι δεν πήραν άρτους.

Ο απόστολος Παύλος λέγει ότι ένας τρόπος για να αυξήσουμε την πίστη μας είναι η συνεχής ευχαριστία προς τον Θεό. **«Βεβαιούμενοι εν τη πίστει καθώς εδιδάχθητε, περισσεύοντες εν αυτή εν ευχαριστία» (Κολ. 2,8)**. Όταν ευχαριστούμε το Θεό για δύσκολες στιγμές της ζωής μας, από τις οποίες βγήκαμε σώοι και αβλαβείς, τότε, αν έρθουν άλλες παρόμοιες δυσκολίες θα τις αντιμετωπίσουμε με πίστη, διότι θα θυμούμαστε τις παλαιές διασώσεις μας και θα παίρνουμε κουράγιο.

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης